

[Henry Christensen.]

vi måske også i de kommende år bliver nødt til at foretage i mindre omfang end hidtil, må til gengæld forbeholdes erhvervslivets likviditet fremfor stat, kommune og koncessionerede selskaber. I fiskeri, i landbrug, i gartneri vil det være rimeligt at efterkomme opfordringen til en likviditetsforbedring igennem de ændringer af momsloven, som var forudsat, dengang man drøftede momsens indførelse i Danmark med de pågældende erhverv. Et led i en erhvervs-politik er det da også at sikre et frit arbejdsmarked gennem ophævelse af urimelige og produktionshæmmende faggrænser.

Det fjerde, jeg vil nævne, er den private opsparings fremme. Hr. Per Hækkerup reducerer de forskellige led i en sådan politik. Han tager et enkelt led ud og siger: kan det hjælpe? Eller kan det hjælpe? Der er intet enkelt tryllemiddel, der kan hjælpe. Det er kun ved at sammenholde de forskellige nødvendige elementer i en økonomisk politik, at vi kan genrejse den økonomiske balance. Derfor bør kapitalbindingsreglerne gennemføres, medmindre man kan foreslå noget bedre. Derfor bør inflationen også her begrænses af hensyn til opsparings fremme. Derfor bør de regler i kildeskatteloven, der yderligere begrænser incitamentet til lønmodtagernes opsparing, også afvikles.

Det femte, jeg vil nævne, er en generel erhvervsvenlig skattepolitik. Den omkostningsforøgende skat på produktionsmidlet dyrket jord og dækningsafgift m. v. må afvikles og begrænses. I indkomstskatteloven bør der sikres et sådant skatteloft, at indtjeningslysten bevares. Den produktionshæmmende sameskatning må fjernes i overensstemmelse med de principper, venstre konkret har lagt frem under skatteforhandlingerne.

Må jeg for det sjette nævne planlægningslovene, for der er vel videre grund til i den økonomiske politik at minde om den planlægningskitse til genskabelse af en langt bedre balance mellem udbud og efterspørgsel af jord, som venstre forleden offentliggjorde.

Se, det er en økonomisk politik efter sådanne retningslinjer, venstre opfordrer til. Men vi har jo for længst forstået, at i et folketing med den nuværende sammensætning og socialdemokratiets ivrige binding til

SF er muligheden for at føre en sådan politik ikke til stede.

Efter alt at dømme står vi vel nu i en politisk situation over for den socialdemokratiske regerings sammenbrud. At sammenbruddet sker netop på grundlag af den økonomiske politik, var, hvad der kunne forudses. Sammenbruddet er vel, når alt kommer til alt, også en logisk konsekvens af regeringens eget valg siden 22. november 1966. For hvad var det, regeringen valgte? Den valgte ensidighedens vej. Det lød fra den truende til os andre, at nu havde den flertal sammen med SF, og nu skulle dette flertal bruges. Det var truslen over for de andre partier og over for den liberalt indstillede befolkning. Og samtidig var det lige så åbenbart for enhver, at indadtil mellem de to samarbejdende, intimt samarbejdende, partier havde socialdemokratiet et hedt, brændende ønske om at bringe, som man kaldte det, SF under åget og at knuse partiet. Det har været et ganske usædvanligt dobbeltspil i dansk politik, vi her har oplevet, hvor indsatsen har været det danske folks interesser. Vi vil derfor i venstre hilse et valg velkommen, hvor denne politik kan blive lagt frem til befolkningens og vælgeres dom.

Formanden: Hr. Aksel Møller har ordet — undskyld, hr. Poul Møller.

Poul Møller: Jeg vil gerne sige til formanden, at han behøver ikke at undskylde; jeg betragter det kun som en stor kompliment.

Med hensyn til de lovforslag, der her er til tredje behandling, skal jeg henvise til de udtalelser, som jeg på mit partis vegne har fremsat såvel ved første som ved anden behandling. Vi har den opfattelse, at disse forslag fører nye uretfærdigheder ind over os til at supplere de uretfærdigheder, som regeringen besluttede sig for, da den gennemførte kronesænkningen.

Vi stemmer imod disse forslag, og vi gør det ud fra det synspunkt, at dyrtidsportionerne bør respekteres, så længe en overenskomst er indgået. Jeg ved godt, at hr. Per Hækkerup var stærkt inde på pristalsmekanismen og havde hørt megen kritik for den, men hr. Per Hækkerup har altid fortalt os, at når en overenskomst er indgået, så er det farligere for arbejdsfreden at